

הלל 12

ל' כ"ב / מנן 2022

עלון מס' תשצ"ו

בס"ד - לזכרון נצח מוריני ר' ישראל בער אדסר, זצ"ל

שבת לך לך

📖 (יב,א) לך לך ...

יש כמה מיני חשך ושקרים הנמשכים מהארץ והמדינה שנתגדל בה. כי אף על פי שבכל ארץ ובכל מקום יש בוודאי טוב הרבה שהוא בחינת אמת, אבל הקלפה קדמה לפרי, וזה לעמת זה וכו'. ועל כן יש בכל מקום כמה מיני חשכות המחשיכים את האמת בכל מקום ומקום לפי בחינתו, וכן יש כמה מיני חשך ושקר הנדבק בהאדם מצד ההולדה, בבחינת "הן בעוון חוללתי וגו'"; ויש כמה מיני שטותים ושקרים שנדבק בו מצד משפחתו, כגון שמחזיקים עצמם למיחסים גדולים, וכאלו כל הכבוד שייך להם, וכיוצא בזה שאר שטותים ובלבולים. ומי שרוצה לילך בדרך הקדש, הוא צריך לילך ולצאת ולהטות מדרך כלם, רק להמשיך עצמו אל נקדת האמת לאמתו המשרש בו מצד נשמתו שהוא חלק אלוך ממעל, שהוא עצם האמת.

וזה עקר עצמיות האדם, כי כשאומר האדם: "אני", או "לי", או "לך" מכוון הכל על עצם האדם שהוא נשמתו, ולא על הגוף שנקרא רק בשר ודם.

וזה בחינת "ויאמר ה' אל אברם לך לך" "לך" דייקא, לעצמיותך, שהוא רק נקדת האמת לאמתו המשרשת בך; וזה: "מארצך וממולדתך ומבית אביך", כי צריך לפנות שכלו ולהטות לגמרי מכל השקרים והבלבולים הנאחזים בו מצד הארץ שנתגדל בה או מצד ההולדה או מצד המשפחה, רק ימשך עצמו אל נקדת האמת לאמתו.

ואז יזכה לבוא אל תכליתו הנצחית, שזה בחינת "אל הארץ אשר אראך וגו'" (מתוך לקוטי הלכות - הלכות גניבה ה' - אות ז' לפי אוצר היראה - אמת, אות ע"ד).

📖 (יב,ז) וינגע ה' את פרעה נגעים גדלים ואת ביתו ...

וזה בחינת לקיחת שרה לבית פרעה שנסמך לזה, שהכל בבחינת שהצדקת הכרח לירד למקום טמא ומטנף כזה, כדי שבעצם כחה תבקש ותחפש גם שם את ה' יתברך, ועל ידי זה תעלה עם אברהם בעליה גדולה בבחינת (בראשית יג, א): ויעל אברם ממצרים. ועל ידי זה הכינה הצלה וישועה גדולה לישראל בגלות מצרים, שעל ידי זה לא יכלה טמאת מצרים לשלט בהם ויצאו משם על ידי עשר מכות שהכה [ה' יתברך] את פרעה ומצרים, שכל זה היה על ידי (שם יב, יז): "וינגע ה' את פרעה ואת ביתו" כשלקח את שרה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי על ידי זה המשיכה דרך לישראל, שבכל מקום שיהיו בגלות אפלו במקומות המטנפים מאד גם שם יבקשו ויחפשו בבחינת אי"ה וכו', ועל ידי זה יעלו משם.

וזהו גם כן בחינת לקיחת אסתר לבית אחשוורוש, שאז צעקה: "אלי אלי למה עזבתני" (תהילים כ"ב), כמו שאמרו רבותינו ז"ל (מגלה טו:). ועל ידי זה היה מפלת המן עמלק שהוא תקף זהמת הסטרא אחרא, הכל בבחינת הני"ל כדי להורות לישראל שגם במקומות המטנפים יצעקו אל ה' ויחפשו ויבקשו אותו, וכמו שעשו אז מרדכי ואסתר שכנסו את כל היהודים לעזק הרבה לה'.

וכן צריכין בכל דור ודור בכלליות ישראל ובפרטיות כל אחד ואחד, לבקש תמיד את ה' יתברך בכל מקום שהוא, ולצעק בכל עת לה' יתברך בבחינת 'מבטן שאול שוועתי'. ואל יתיאש מן הצעקה והבקשה לעולם עד ישקיף וירא ה' משמים (לקוטי הלכות - הלכות נפילת אפים ו' ט"ו).

📖 (טו,יד) ואחרי כן יצאו ברכוש גדול ...

... כי מה שישראל הם כבושים בגולה בתחלה בכל מקום שהם מטלטלים שם, זה מחמת שבכל מקום יש ניצוצות ונפשות קדושות הרבה שנדחו ונפוצו ונתפזרו לשם על ידי חטא אדם הראשון ועל ידי חטאי כל הדורות עד היום הזה, ואלו הניצוצות והנפשות מצפים ומחכים תמיד שיבוא לשם איש הישראלי. ותנף שבה לשם איש הישראלי הם נופלים עליו ומסבבים אותו ונתאחזים בו כדי שייתקנם. ומחמת שאלו הניצוצות מנחים בין הגויים ובין הקלפות שהם נאחזים ומקדקים בהם מאד, על ידי זה יש יסורים גדולים לאיש הישראלי שבה לשם, כי גם הקלפות וכו' וכל המחשבות רעות וזרות ובלבולים וכו' הבאים מהם נאחזין בו מחמת שרואים שהניצוצות רוצים להתתקן.

ועקר התאחזים והתגרותם הוא בעת שזה האיש עוסק באיזה דבר שבקדשה, שאז הוא זמן תקונים וגאולתם של הניצוצות מבין העכו"ם והקלפות כידוע ומובן כל זה בספרי רבנו ז"ל בכמה מקומות ומובן ברמז גם בספרי הזהר וכל כתבי האר"י ז"ל, שהם אחד מהיסודות הגדולות שספרי האר"י ז"ל והזהר מייסדים עליהם כידוע למבינים במקומות אין מספר.

וזהו בחינת תכבד העבודה על האנשים וכו' בחינת ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה וכו', וזהו תקף אריכת הגלות בפרט עכשיו כי כל מה שסמוך יותר ויותר אל הקץ מתגברים ומתגרים יותר כל המתנגדים אל הקדשה והקלפות והתאוות והנסיגות והבלבולים וכו' כמבאר במקום אחר. וצריכין התחזקות גדול מאד מאד כנגדם ולצפות ולחכות לישועת ה' בכל עת בכל מקום שבאים לשם בגלות וטלטול עד ישקיף וירא ד' משמים, ואז יזכה שלא די שיצא ויעלה משם לחרות בעצמו, אף גם יברר ויעלה משם כמה וכמה ניצוצות השייכים לחלק שרש נשמתו, בבחינת ונשאר גם הוא לאלקינו (כמבואר בלקוטי מוהר"ן ב', סימן ע"ו), עד שגם המקום בעצמו יתקדש בקדשה גדולה שילמדו בו תורה ברבים בבחינת עתידין בתי תרטיאות וכו'.

וזה בחינת ואחרי כן יצאו ברכוש גדול הנאמר גם על הגלות הזה כידוע, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: וגם את הגוי - לרבות גלות כל הארבע מלכויות (לקוטי הלכות - הלכות חלה ותרומות ומעשרות ד', אות ב').

עצות ותפילות

(ספר לקוטי עצות - כבוד, כה-כו)

מי שחשר דעת ביותר, הוא מקפיד על כבוד ביותר, כמו הנשים שמקפידין מאד על כבודם, מחמת שדעתן קלה וקטנה (לקוטי מוהר"ן א', סימן רב).

מי שנוהג רבנות בכשרות ובתמימות כראוי, הוא זוכה שיעלה לגדלה בסוף ימיו; וכל מה שנחשב לגדלה באותו הדור ההוא, הוא עולה לגדלה זאת (שם, סימן רל).

צריך לזהר מאד מהתמנות, ובפרט מי שיש בו יראת-שמים, שהוא דייקא יש לו השתוקקות יותר להתמנות. אבל צריך לזהר מזה מאד, כי על-ידי התמנות הוא מפסיד השפעת הנבואה שהיה יכול לזכות על ידי היראה (ליקוטי מוהר"ן תנינא, סימן א').

אשרינו סלינו לתקרה אפריו
אשרינו אפריו ...

פל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ט א, טו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

● ... ותשמרנו ותצילנו מהתמנות, שלא יהיה לנו שום תאוה וחמדה לשום התמנות כלל, לא התמנות גדולה ולא התמנות קטנה ולא תטיל עלינו צרכי צבור כלל. רק נזכה לעבדך באמת ביראה ואהבה, בתמימות גדולה ובפשיטות למענך ולשמך לבד בלי שום פניות ומחשבות זרות כלל. ונברח מן הכבוד וההתמנות בתכלית, ונתרחק מהתמנות עד קצה האחרון באמת לאמתו... (לקוטי תפילות ב', א')

אברהם (לקוטי מוהר"ן ב' - השמטה)
... שאברהם עבד ה' רק על ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו שהוא רק יחידי בעולם, ולא הסתכל כלל על בני העולם, שסרים מאחרי ה' ומונעים אותו, ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאילו הוא אחד בעולם, וזהו: אחד היה אברהם (יחזקאל, ל"ג).

וכן כל הרוצה ליכנסו בעבודת ה', אי אפשר לו ליכנס כי אם על ידי בחינת שיחשוב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם, ולא יסתכל על שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא, או המניעות שיש משאר בני העולם, המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך, וצריך שלא יחשוב ויסתכל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת: אחד היה אברהם! כאילו הוא יחיד בעולם כנ"ל.

מכתב (ספר אבי הנחל א' - מכתב כ"ט, המשך)
... על-ידי מחלקת על הצדיק שוכחין את התורה. המחלקת שחולקין על הצדיק האמת הוא בחינת חרבן העולם. שלום הוא בחינת אוויר הנח והוד שכל-ידי זה נשמע דבור הצדיק למרחוק בכל העולם, עד שיפרח הדבור הקדוש להטוב הכבוש בין הסטרא אחרא כמו חץ והקשת, עד שישמע הטוב ויפלה חץ כבדו של הסטרא אחרא ויצא הטוב משם בשלום. 'שלום', ראשי תיבות וידע מ'ה ש'תשיב ל'אפיקורס, כי על-ידי השלום יודע כל אחד להשיב על אפיקורסות שבלבו. התקשרות להצדיק הוא רפואה גדולה.

יש לפעמים שדייקא כשאדם מגיע למקום נמוך ורחוק מאד מאד מקדשת ישראל אזי ה' יתברך מזמין לו שם רמזים לפי אותו המקום, ומזמין לו איזה זכות שיכול לזכות לפי אותו המקום הרחוק דייקא. הצדיק הוא ברית שלום, שהוא עושה שלום בין כל ההפכים, וכשפוגמין בכבודו ומכל שכן כשחולקין עליו אזי אין מי שיעשה שלום ונתרבה המחלקת מאד בישראל ובין כל העולם ונתרבת מלחמות בעולם. כי ר"ב דעות בני-אדם משנים ומהפכים זה מזה מאד, וכשאין מאיר בהם הארת הצדיק שהוא ברית שלום אזי ממילא מתרבה המחלקת מאד, ועל-ידי זה מתגבר תאוות ממון ביותר שזה עקר מרירותא דעלמא שממרתת חיי האדם מאד עד שמתים מתוך יגון ואנחה, וכל ימיהם מלאים כעס ומכאובות ומאמה לא ישאו בעמלם לעולם הבא. וכל זה גרם עצם פגם המחלקת שחולקין על הצדיק האמת, כי עקר המתקת מרירותא דעלמא של מרירות התגברות תאוות ממון ששם הנפילה הגדולה מכל הנפילות, עקר התקון וההמתקה לזה הוא רק על-ידי הצדיק האמת.

עכשיו בסוף הגלות שכבר סמוך אל הקץ מאד, ואנו צריכין עכשיו לעלות לעליה גדולה ולזכות לגאולה האחרונה שאז יעלו ישראל בתכלית העליה, על-כן התגברה הירידה וההסתרה מאד מאד עד אשר נתרקנו מאד מהתורה אשר לא הייתה כזאת מימי קדם. כי השקר הולך ומתגבר והאמת נעשה עדרים עדרים וכל אחד אומר שאצלו האמת, אף-על-פי שיוודע בעצמו נגעי לבבו וכל מה שחטא ופגם, אף-על-פי כן הוא מתפאר בגדולות ונפלאות שהוא השיג דרך האמת ויודע חכמות חדשות בעבודת ה' ורוצה למלך ולהנהיג את העולם ואומר שאצלו האמת.

המחלקת שמכניס הבעל-דבר לחלק על הצדיק זהו עקר מלחמת עמלק.

אסיים בדרישת שלום באהבה עזה מקרב לב עמ'ק ובגעגועים עמ'קים לשמ'ע משלומם ולהתראות באהבה ושמחה רבה. המעתיר תמיד בעד ישועתו והצלחתו בזה ובבא.

המעתיק ישראל דב אודעסר

שיחות

(מ' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)
... הגיע הזמן שיתגלה בעולם ה'לקוטי תפלות', אנחנו לא יודעים כלום איזה פצלות הוא עושה בעולם. כל דבור שלו הוא תקונים וחיות כל העולם! הוי 'לקוטי תפלות' כזה.. כל העולם צריכים אותו בכל רגע. כל העולם! ה'לקוטי תפלות' צריכים להדפיס בכל העולם, לכל הישיבות, בכל מקום יהיה 'לקוטי תפלות'. הם יראו אם היה כבר בעולם דבר כזה, פלא כזה.. 'לקוטי תפלות'. היה 'לקוטי תפלות' כזה בעולם? זה רק של משיח!

זה ה'לקוטי תפלות' יגלה משיח צדקנו, הוא יגלה מה זה 'לקוטי תפלות'. משיח הוא יכנס כל העולם, כל ישראל, ויתקן אותם. הוא יתן להם 'לקוטי תפלות' והם יגידו 'לקוטי תפלות' - זה הכל.

משיח, משיח יגיד פרוש מה זה 'לקוטי תפלות', מה זה 'לקוטי הלכות', מה זה 'לקוטי עצות', מה זה 'ספורי מעשיות'. משיח הוא יקח כל פעם איזה טפה מן הים ויגיד וקלם יהיו נעשים צדיקים, בעלי-תשובה גמורים, צדיקים קדושים, קלם! ה'לקוטי תפלות' עושה צדיקים!

'לקוטי תפלות' כזה ישנו בעולם? מי יכול להגיד שישנו בעולם אפלו דבור אחד מה'לקוטי תפלות'? אמת כזה, תורה כזה, 'לקוטי תפלות' כזה עוד לא היה בעולם. תפלות כאלו - אין בעולם!

'לקוטי תפלות' כזה שרבי נתן אומר בפירושו: "מעולם לא נתגלה תפלות כאלו, לא היה תפלות כאלו בעולם!" 'לקוטי תפלות' כזה שכל דבור יכול לשנות כל העולם מהפך אל הפך, כל העולם! כל דבור יכול לרפאות כל העולם, לשמח כל העולם, לחזק כל העולם. כל דבור!

ה'לקוטי תפלות' הוא יכול לקבל כל העולם, הוא יכבוש כל העולם. הוא יחיה ישמח וירפא את כל העולם, את כל הרשעים, את כל הכופרים. הוא ירפא ויחזיר אותם לטוב. דבור אחד יתברך כל העולם! ה'לקוטי תפלות' הוא מקרב אותנו לתורה ולה' יתברך באמת. בכל דבור של ה'לקוטי תפלות' הוא חיות של קלם, הוא נותן חיות לכל העולם, לכל הרשעים. ה'לקוטי תפלות' זה הבית-חולים של כל העולם! זה יהיה השמחה הגדולה בעולם, הוא יתגלה - ה'לקוטי תפלות'...

איי, ה'לקוטי תפלות'.. ראוי שאנחנו נעס'ק בזה הרבה, זוכים לאורות כאלו שלא נתגלה עדיין בעולם. אם יש לך שכל תקנה ה'לקוטי תפלות' ותגיד הרבה 'לקוטי תפלות' ותמצא חיות, חיים נצחיים, חיים שנקרא חיים. מי שאומר 'לקוטי תפלות' - אז הוא מוצא האמת! שנוכה להגיד הרבה 'לקוטי תפלות' והרבה 'לקוטי הלכות', זה דבורים של משיח, רבנו הקדוש גילה טפה מן הים...

סיפור (ספר ימי מוהר"ן [רבי נתן] - סימן ד')
בשנת תקס"ד לפ"ק נפטרה אמי זכרונה לברכה ביום חמישי ב' כסלו, אחר כך אחר שבת ח'כה צוה עלי [רבנו הקדוש] ללמ'ד הרבה פוסק וכו'. אחר כך בקיץ צוה עלי להתחיל ללמד קבלה ומעשה שהיה כך היה, שאני באתי אליו עם רבי נפתלי, ואמר לי אני הבאתי אותך עתה כי רציתי לומר לך הנהגה חדשה (היינו ללמד קבלה) ורצה שאבוא אליו, ועל ידי זה סבב ה' יתברך עד שבאתי אליו ואז וכו'. באותה השנה סמוך לשבת נחמו, נפטרה בתו מרת פיגא זכרונה לברכה וכו'.

בשנת תקס"ה בחשוון, היו הנשואין של בתו מרת מרים זכרונה לברכה, שהייתה כלתו של הגאון מולטשיסק ורקד הרבה פה בברסלב בשבת ראש ח'דש חשוון שאז היה ה"פארשיל" ואני זכיתי לנסע עמו על החתונה לקהלת ולטשיסק כאשר פקד עלי.

באותו העת צוה עלי להתחיל לחשב תורה, אבל עדיין לא צוה לכתבה, ואמר שבפעם אחרת יצוה עלי גם לכתב. גם צוה עלי ועל שאר אנשי-שלומנו לומר תקון חצות, גם צוה אז עוד לכמה מאנשי-שלומנו לחשב תורה. והנה בכל הענינים האלה שהזכרתי שעברו עלי באלו השנים הנ"ל, יש הרבה לספר אשר לא יספיקו המון יריעות, כי יש הרבה דברים מאד שלא הזכרתי כאן כלל, וגם מה שהזכרתי לא נכתב כי אם ברמז כטפה מן הים...

אברהם